

**Anita
Phillipsová**

**Obrana
masochismu**

**Volvox
Globator**

Anita Phillipsová

OBRANA MASOCHISMU

Anita Phillips

A DEFENCE OF MASOCHISM

translation © Daniel Micka, 2016

Published by arrangement with
Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

ISBN 978-80-7511-298-9

ISBN 978-80-7511-299-6 (epub)

ISBN 978-80-7511-300-9 (pdf)

Mé matce a otci

ÚVOD

Večírek už téměř končil, když ke mně přistoupil světlovlasý mladý právník ze Skotska, který náhodou zaslechl, že píšu knihu o masochismu. Připilý a zaujat mým nápadem mi řekl, že je přesvědčen, že ženy jsou všechny masochistky a muži sadisti. Byl to fakt, který nikdo nepřipouštěl, každý jej tajil, a on si o něm chtěl se mnou – jediným člověkem na světě, jenž zjistil, že tato skutečnost je (zdá se, že si to myslel) nepopíratelnou, zásadní pravdou – popovídat. Nakonec si ho jeho přátelé se smíchem odvedli pryč.

V kavárně poblíž Regent's Parku jsem se jednoho odpoledne setkala s důvěrnou přítelkyní z univerzity, která vypadá jako chlapecká verze Nicole Kidmanové. Obě jsme dokončily doktorát přibližně ve stejné době, ale nyní, jak mi sdělila, má problémy s hledáním práce. Důvodem je její „silný masochismus“. Sarkasticky se zasmála, jako by byla v rozpacích.

To jsou jen dva příklady široce odlišných významů, jež tomuto termínu lidé připisují, a velmi rozdílných způsobů, jakými s ním spojují svou zkušenost. V následující debatě se svou přítelkyní jsem vyslovila podezření,

že je přímo posedlá tím, nacházet ve svých těžkostech jakýsi masochistický původ. Tyto problémy by se jistě daly přisoudit pochopitelným emocionálním reakcím, jež následují po doktorské práci, jako jsou ambivalence a pochybnosti o sobě. Ve svém krátkém, žertovném rozhovoru s oním právníkem jsem se snažila zpochybnit to, co jsem pokládala za jeho zjednodušený názor, a řekla jsem mu, že masochismus jakožto termín byl vymyšlen proto, aby popsal nikoliv ženskou, nýbrž mužskou sexuální tendenci.

Jedním z cílů této knihy je porozumět tomu, co je skutečně masochistické a co by mělo být ponecháno stranou a zváženo v jiném světle. Masochismus se stal výhodným slovem pro všehochuť a používá se k popsání obrovského množství hříchů, jakož i dobrých mravů. Řekla bych, že chybné chápání masochistického chování je široce rozšířené a že důvody pro to jsou převážně historické. V průběhu času, jak se postupně mění úzus, teoretické redefinice a dochází k novému přisvojování, se původní významy ztrácejí. To je matoucí pro každého.

Moje premisa zní, že náš obraz masochismu je mimořádně zkreslený. V této knize se masochismu zastávám. Vypadá-li to jako nějaký pochybná, neuvěřitelná myšlenka, je to kvůli vágní a zcela mylné víře, že masochisté mají potěšení z násilí a že násilí, včetně toho intelektuálního, přijímají za své. Naopak, masochismus před násilím

prchá a vytváří neobyčejný a podmanivý scénář, který je třeba pochopit, aby se s ním dalo pracovat. Je to velmi inteligentní perverze.

Tato kniha chce masochismus zachránit před klinickým diskurzem, který jej nazývá jakousi nemocí, propůjčuje mu identitu čehosi patologického a navrácí jej zpátky do kontextu odlišné lidské zkušenosti a umělecké tvořivosti, z níž původně vzešel. Přála bych si, aby tato kniha byla povzbudivá a občerstvující, a nikoliv jen analytickým pojednáním, které se pokouší stanovit normy chování.

Protože nikdo neví přesně, co masochismus znamená, mnozí lidé své vlastní chování, touhy a jednání chápou nesprávně a vysvětlují je možná nešikovně a úzkostlivě. Například právník na večírku zřejmě doufal, že potvrdím jeho názor, že všechny ženy chtějí být ovládány, třeba proto, aby ulehčil svým pocitům viny z toho, že mu přináší potěšení být dominantní. Svou roli tu mohou hrát také obavy ze zženštilosti. Většina mužů nechce mít nic společného s nepřipustnou touhou podrobit se, neboť ohrožuje jejich představu mužství tím, že je dává napospas a činí je výlučným majetkem opačného pohlaví. V této knize tvrdím, že na mužském masochismu není nic zženštilého ani není nic neetického na mužské sexuální dominanci (kromě případů vynuceného sexu či znásilnění, jež porušují křehkou úmluvu mezi sexuálními partnery).

Moje přítelkyně z univerzity samu sebe popisuje jako masochistickou ze zcela jiných důvodů, ačkoliv se domnívám, že i zde přichází ke slovu vina. Chtěla by, a může si to dovolit, dělat kariéru jako autorka píšící o literatuře a lidské zkušenosti, ale ještě si zcela nevybudovala sebedůvěru a smysl pro autonomii. Masochismus pojmáný negativně lze používat jako slovo trestající naše self, jako způsob, jak být na sebe zlý, když nesplňujete svá vlastní měřítka. A má přítelkyně má měřítka sebehodnocení velmi vysoká. Masochismus však není jen o bolesti, ale je to také jedna z cest k intenzivní radosti a obnově sil. Sexuální masochismus nabízí východisko pro lidi, kteří se příliš přepínají, již dosahují lepších výsledků než ostatní a kteří nejsou nikdy dost dobří; poskytuje jakousi alternativu pro nemožnou radu brát život s lehkostí. Chci ukázat, jak může být sexuální bolest psychologicky léčivá, jestliže přemění vnitřní strádání na něco, co může vaše tělo přijmout a vydržet.

Zde uvádím některé příklady dalších věcí, které lidé považují za masochistické, přičemž všechno mi lidé sdělili mimoděk během stovek rozhovorů na toto téma, jež vyplynuly spontánně v celé řadě souvislostí (například u jídelního stolu, na studentském semináři, v důvěrném rozhovoru s přítelem) od doby, kdy jsem se svým výzkumem začala. Které z nich jsou opravdu masochistické?

- ♦ *Běžet londýnský maraton.*
- ♦ *Oblažovat se představou znásilnění od fašisty.*
- ♦ *Dát si v restauraci vindaloo, jídlo tak pálivé pro citlivý jazyk, že vám vyrazí pot na celém těle, a přesto cítíte potřebu celý zážitek za několik týdnů zopakovat.*
- ♦ *Udělat si titul Ph.D. (tento příklad uvedlo hned několik lidí).*
- ♦ *Být tak citlivý, že se vždy cítíte být přímo drceni silou vůle ostatních lidí.*
- ♦ *Nechat si šlápnout na hruď ženou s jehlovými podpatky tak, že vám vtlačí bradavky dovnitř.*
- ♦ *Být vášnivě zamilován do někoho, kdo neví, že existujete.*
- ♦ *Zaplavat si v kanálu La Manche koncem listopadu.*
- ♦ *Představit si, jaké by to bylo milovat se se zápasníkem sumo a být přitom vespod.*

Doufám, že když se zaměřuji na masochismus, snad zabráním tomu, aby se ho užívalo jako jakéhosi emocionálního a sexuálního odpadkového koše, jako zásuvky na drobnosti lidského chování, na věci, které si sami nedokážou vysvětlit, ale přesto je silně prožívají. Přestane-li masochismus vnímat jako odpadkový koš, vyjde najevo, že se dá zkoumat ze svého vlastního hlediska.

Rozhodně by neměl být spojován s vinou (ani chválou). Masochismu bychom se neměli příliš rychle zříkat, jako v případě právníka, ale ani ho příliš snadno akceptovat, jako v případě mé přítelkyně z univerzity.

V této knize chci zdůraznit dva důležité principy. Zaprvé masochismus není o tom, co lidé dělají o samotě, ale jedná se o něco, co musí zahrnovat další osobu, i když se objevuje jen v představách. Maratonského běžce, plavce, člověka potřebujícího pálivé jídlo jako drogu a tvrdě studujícího, zbídačeného postgraduálního studenta můžeme tedy ihned vyloučit. Všichni kromě třetího případu mají skutečně něco společného s masochisty, a to je jejich asketismus, téma, k němuž se ještě vrátím. Avšak masochismus se vždy hlavně týká nějaké formy touhy či pocitu spjatého s jiným člověkem.

Druhým principem je sex. Podle mě existuje jakási forma masochismu obsaženého v umění, ale masochismus je v zásadě záležitostí sexuální. Začlenit sem tedy můžeme fantazie o znásilnění, neopětovanou lásku, touhu po zápasnících sumo nebo špičatých podpatcích. Určitá dobrovolná přecitlivělost by rovněž jakožto extenze sexuálního chování spadala do nesespecializované oblasti sociální interakce.

Doufám, že čtenáři této knihy získají lepší představu o tom, z čeho se masochismus skládá, jak a proč jsou lidé masochističtí svým vlastním konkrétním způsobem. Možná pocítí úlevu nebo neklid. Přála bych si, aby zažili

pocit, že mají hlubší vhled do sebe samých než kdy dříve a že dokážou lépe zvládat výzvy sexuality. Lidé se mě občas ptají, jestli jsem tedy sama masochistka. Vždycky odpovídám, že ano, ale taková otázka mě irituje. Je to totiž podobné, jako kdyby mě chtěli označit za člověka, který patří k nějakému vzácnému druhu, druhu, jehož přepadnou televizní kamery dychtící natočit bizarní rituály dvoření pro potěšení přirozených milenců po celé zemi. Nejsem masochistka, když zrovna žehlím nebo obědvám s přítelem; není to něco, co definuje, kdo já jsem, co mi dává jakousi identitu. Není to tak totalitní.

Těšit se například z toho, že jste sexuálně ovládnuti, vám nezabraňuje si zároveň užívat, že máte navrch. Vlastně vám to nebrání ani užívat si všech druhů ostatních sexuálních možností. Masochismus může být něco, co chcete ve svém životě dělat v určitou dobu z určitých důvodů. Můžete si z něj vzít to, co chcete, a jít dál. Může být součástí vysoce rozmanitého sexuálního života, něčím, co je částí široké škály alternativ nebo alternativou preferovanou. Nebo může být jakousi imaginární eventualitou, odrazovým můstkem pro uměleckou a duchovní aktivitu. Myšlenka, že některé lidi lze označit za masochisty, nevypovídá zcela beze zbytku o tom, jak to vše funguje. Masochismus vyžaduje odlišné hledisko od, řekněme, homosexuality, kterou gayové a lesbičky mají tendenci pocítovat jako permanentní, explicitní rys a významný zdroj identity. My všichni

jsme masochisté – alespoň občas v nějaké formě, protože na tom závisí významným způsobem pocit našeho já. („Mohu-li být napaden nebo si představit, že to stalo, určitě existuji.“)

S příchodem sexuologie ke konci minulého století se objevil násilný jazyk sexuality a perverze a tato řeč (nikoliv však masochistická) pak sestoupila mezi nás a našla si cestu do populárního chápání sexuálního života, takže místo abychom se jednoduše těšili z toho či čerpali rozkoš z onoho, přisuzujeme si toto „chování“ či onu „tendenci“. Jestliže lidé věří sexuologům a jejich slovům, co je normální a co abnormální, musejí se pravděpodobně buď přizpůsobit a vést katastrofálně nudné životy, zejména jde-li o sex, nebo jednat tajně či rebelsky. Nic z toho není ovšem nutné. Nemusíte se uchylovat k misionářské pozici jednou týdně v neděli večer, ani naproti tomu absolvovat celé to propichování bradavek, svazování a SM subkulturu. Mezi tím vším existuje ještě spousta dalších možností.

Masochismus je poměrně mladé slovo. Tím chci říci, že před koncem devatenáctého století neexistovalo žádné slovo označující rozmanité touhy a skutky, jež jsou dnes přiřazovány pod společný název – masochismus. Dát něčemu jméno s sebou přináší všechny druhy separací, rekonstrukcí, redefinicí a vytrhávání z kontextu. Pojmenování masochismus bylo nepříznivé, nešikovné a pro člověk, jehož jméno bylo takto označeno, ničivé. To je

jeden z důvodů pro kombinaci poznání i zmatku, který má tento termín sklon vyvolávat.

„Masochismus“ označuje poruchu objevenou či zformulovanou sexuologem devatenáctého století, baronem Richardem von Krafft-Ebingem: jako klinický pojem je jen něco málo přes sto let starý, v anglicky mluvícím světě se objevil kolem roku 1890 nebo 1892. V současném úzu pro něj nemáme žádné alternativní pojmy, ač existoval raně klinický výraz „algolagnie“ s významem touha po bolesti a jedno slovo s široce rozdílnými konotacemi v románech Sacher-Masocha „nadsmyslnost“. Ani jeden z těchto termínů však nepřežil svou dobu. Takový nedostatek v terminologii je něco, co si samo o sobě zasluhuje pozornost. Na rozdíl od klinického termínu „invert“, který je používán k označení homosexuálů, žádný jiný slovník nelze znovu oprášit. Nemáme žádné ekvivalenty povznesenějšího slova „sapfický“ ve smyslu lesbický ani slova z ulice „teplý“ (queer) označujícího gaye. Snad je to proto, že žádná historická protikultura důsledně neoslavuje masochistickou rozkoš (neexistuje žádné Hnutí za osvobození masochistů a je jasné proč). Podle explicitně masochistických zásad nejsou ani organizovány celé společnosti, jako tomu bylo v případě starověkých Řeků s homosexualitou. Masochismus v sobě jakožto termín nese jakousi smyšlenou, falešnou atmosféru. Významně selhal, když se definoval jako nějaká lidská tendence, přičemž se vzpírá rekultivaci,

generalizaci a odolává zplnomocňujícím a integračním pohybům, které transformovaly a rozšiřovaly názory po celé století; dosud stojí mimo tyto osvobozující vlny, a buď odmítá, nebo je neschopen vyjavit se jakožto autentický modus zkušenosti.

Sto let po Krafft-Ebingovi je masochismus stále ještě definován jako perverze a masochisté tak sdílejí svou pochybnou odlišnost se smíšenou skupinou lidí od nekrofilů po zvířecí fetišisty. Jen z tohoto důvodu, když jednoho dne objevíte své masochistické sklony nebo na ně budete jemně, avšak rozhodně upozornění přáteli, kteří to s vámi myslí dobře, to pro vás bude pravděpodobně trochu šok. Ocitnete se náhle na špatné straně cesty a asi budete na všechna svá hlavní životní rozhodnutí hledět v novém světle. Neudělali jste náhodou nějakou vážnou profesní chybu kvůli svým masochistickým tendencím? Zamilováváte se kvůli masochismu neustále do nesprávných lidí? Byl by váš život úspěšnější, zdravější, kdybyste s takovými perverzními myšlenkami a činy přestali?

Odpověď na všechny tyto otázky je pravděpodobně záporná. Existuje mnoho dobrých důvodů, proč dělat věci, které se zdánlivě jeví jako špatné. Například zamilovat se do nesprávné osoby můžete proto, že nejste připraveni usadit se, ale rádi k někomu pociťujete vášnivou lásku. Velká profesionální chyba může být vlastním cílem, který odkryje touhu po změně práce, již si sice tajně přejeme, avšak nemáme nervy na to, abychom o ni usilovali přímo.

A pokud jde o úspěch, ten není cílem každého, zvláště tehdy, znamená-li to vzdát se života ve fantazii.

Naopak předpokládejme, že se rozhodnete žít se svými výstřednostmi a těžkostmi. Jste-li skutečně aktivně masochističtí (vzhledem k vysokému stupni nepochopení existuje velká šance, že se váš přítel či přítelkyně mýlí), je možné, že pro vás neexistuje žádná alternativa. A po chvíli začnete třeba cítit, že máte na nějakou malou neškodnou úchylku právo. Možná si dokonce začnete klást otázku, proč by něco, co bylo zcela úctyhodné pro Shakespeara (ono „milencovo štípnutí, jež zabolí a přece milé jest“), mělo v této údajně liberální době mít tak špatnou pověst. Jakou verzi normálnosti máme přijmout za svou? Kdo jsou oni cenzoři, proti jejichž autoritě potřebuje být masochismus obhajován? Jaký druh mentality vytváří jeho negativní obraz?

Myslím, že se zvětšuje prostor pro pozitivnější interpretaci masochismu, který jsem zde předložila, interpretaci, jež vychází spíše z umění než z vědy. Domnívám se, že by takovýto výklad mohl vzejít jedině z umění, že masochismus nelze nikdy posuzovat z vědeckého hlediska, ačkoliv vědec integrity (například Freud) si nemohl pomoci a musel učinit závěr, že existuje něco, co on či ona postrádají.

Při provádění výzkumu a psaní této knihy jsem poznala jen pár lidí, kterým bylo toto téma lhostejné. Většina lidí se dokázala, když vynaložila velké úsilí, k nějakému

tomu nepatrnému osobnímu masochismu přiznat. Moje zubařka, již jsem podezírala z inklinování k sadismu, mi řekla, že podle ní jsou tyto věci „kořením života“. Jedna důvěrná přítelkyně byla přímo uchválena myšlenkou, že by se její obětní extremismus ohledně lásky, práce a umění dal považovat nikoliv za sebedestruktivní, nýbrž masochisticky asertivní. Když jsme o tom diskutovali, v některých lidech se uvolnilo jakési napětí mezi tím, co neustále dělali, a tím, co si myslí, že by dělat měli. Rozhovor se soustředil na součást jejich já, kterou jim nikdo neumožnil popsat, která zůstala jakoby vně, na ohrožení jejich vlastní hodnoty a zlost na ni.

Jistě, objevilo se také nějaké to zvednuté obočí, převapivý smích či požadavek, abychom více pracovali s obrázky. Jeden přívětivý, belhavý americký básník se nervózně odtáhl a řekl, že je to „nebezpečná věc, na niž se lidé děsí jenom pomyslet“. Ozvalo se také několik vskutku škrobených odpovědí. Alespoň mezi těmi lidmi, které jsem poznala, se však zdá, že masochismus již není pokládán za odpudivou a nepřírozenou tendenci nebo za něco, co by mělo být odděleno od charakteru člověka kvůli pozvednutí sebevědomí. Zkrátka pro ty, kdo mají otevřenou mysl, není třeba masochismus bránit, ale vysvětlit.

Přesto existuje mnoho lidí, kteří potřebují slyšet více argumentů. Pro ně je masochismus neodvolatelně spojen se zvrhlostí. „Zvrhlý“ (*sleaze*) je nový název pro poměrně

starobylý seznam institucí, jaké v Británii ilustrují konzervativní členové parlamentu číhající jako Priapus za keři či v bordelech ve zchátralých částech jižního Londýna nebo prominentní členové systému trestního práva, již pomalu jezdí podél chodníků a vyhledávají prostitutky. To nemá co dělat s masochismem ani jakoukoliv jinou perversí, ale rozhodně to souvisí se sexuálním a morálním pokrytectvím. Masochismus může být špinavý, ale není zvrhlý.

Záměna jednoho s druhým vychází z obecné touhy zůstat respektovaným, zatímco jsme zároveň uspokojováni a vzrušováni kvazi sexuálním způsobem a rozechvělí natolik zprostředkovaně, že se naše svědomí vůbec neozeve. Tuto touhu bezostyšně uspokojují populární noviny. Vzpomínám si, že když mi bylo asi deset let, navštívila jsem jednu tetu, která jedny z těchto novin odebírala a četla je se směsicí hrůzy a úžasu – každý druhý příběh byl o znásilnění nebo sexuální vraždě. Teprve jako dospělí pochopíme, že takovému dráždivému tématu se dostane ještě krátkého, žurnalisticky objektivního komentáře, aby byl čtenář ušetřen vědomí, že je sám vzrušený.

Sexualita je zvrhlá jen tehdy, když je tajnůstkářská a záludná, když předstírá, že tu není, zatímco podloudně hledá svůj cíl – osahávač v metru, který zmizí dříve, než se otočíte, a zjistíte, že jste obklopeni mdlými obličejí s neškodným výrazem. Zvrhlost hodně souvisí s tím, že

se nějaký sexuální aspekt vyloučí z něčí normální osobnosti. Sexuální dobrodružství je zcela jinou záležitostí. Vychází ze schopnosti vytvořit si pro sebe život, který stojí opravdu za to žít – a ne se přizpůsobovat převládající ortodoxii do té míry, že se stanete bezcitní a budete potřebovat zástupné, nepřijatelné vzrušení, abyste každý den vůbec přežili.

O mnoho lepší to není ani s monogamií. Sexuální dobrodružství se může odehrávat v párech, nikoliv jen ve speciálních druzích subkultur a skupin, které „si vyměňují sexuální partnery“ (*swing*). Vytvoření nových forem úchylek od velkého množství sexuálních zážitků prokázalo jen málo lidem nějakou službu. Kráčet po přímé a úzké cestě sexuální „normálnosti“ pravděpodobně nepřinese zásadní pocit, že žijete naplno a opravdu, pocit, který každý v životě někdy měl, jenž je však pro některé jen vzdálenou vzpomínkou. Opakujete-li neustále tutéž „normální“ polohu, asi vám to nezničí zdraví, ale život brzy zešediví.

Vezmeme-li v úvahu názory na sex, v posledních dvou desetiletích lidé ušli dlouhou cestu. Existují příručky a filmy, které vám řeknou, jak z něj vytěžit co nejvíce, a ujistí vás, že sex je dobrý pro vaše zdraví a pohodu, a to ještě více než hnědá rýže s klíčky. Je to něco, co si máme dopřávat v pravidelných, mírných dávkách. Woody Allen však říká, že sex není vůbec dobrý, pakliže není špinavý. Ti, kdo pěstují praktiky SM, by s ním souhlasili. Zároveň

s tím, jak se rozrůstají informace o sexuálních způsobech a zvycích, rozkvétá jakýsi subkulturní svět, který se okázale chlubí svými sexuálními prohřešky v podobě sadomasochismu, svazování a fetišismu.

Sadomasochismus jakožto subkultura má velký vliv a existuje již od doby, kdy jej Lou Reed a Rolling Stones převzali od čistotných populárních skupin a kdy být charismaticky špatným se stalo populárnější než být řádně dobrým. To už je hodně dávno, avšak móda pořád nahlíží do truhly se sadomasochistickými šaty a vylepšuje a předělává lesklou přizpůsobivou a těsnou gumu na konfrontační oděv. SM je již běžnou, přijímanou praktikou, součástí image bank, již nešokuje buržoazní dobrý vkus jako v minulosti, ale nabízí mrazení po těle z něčeho temného a zvráceného.

Móda je však – alespoň ta ženská – základnou pro soutěživé vlivy a na opačném konci módy blyštivé kůže a jehlových podpatků stojí návrat volných květinových potisků a dlouhých vlasů zakadeřených do nevinné prostoty. To, co měnívá schopnost módy ukazuje, je, že nikdy nechceme zahodit obraz sebe samých, svou vlastní image, k níž bychom se možná později vrátili. S tímto experimentalismem, představou – ať již potlačenou, či potenciální, která se chce zviditelnit – jiných self rovněž válčí ideologie a touha prezentovat se určitým způsobem. Přehnaně ženské oblečení způsobuje, že člověk má k opačnému pohlaví jiný druh vztahu, že dává najevo

spíše zdrženlivou, narcistickou smyslnost než přímou, vyzývavou erotičnost.

Sadomasochismus jakožto módní vliv je jakýmsi stylistickým vyjádřením boje mezi pohlavími, boje síly a svádění. Avšak jako popis toho, co dva lidé dělají v posteli (nebo na podlaze či proti zdi), je označením nesprávným. Existuje sadismus a existuje masochismus a oboje se moc v lásce nemá. Markýze de Sade a Leopolda von Sacher-Masocha, byť oba aristokraty, od sebe dělilo nejen jedno století, ale také výrazně odlišné sexuální názory. Sadista a masochista jsou proto nemožnou dvojicí.

Dáme-li sadistu a masochistu dohromady, bude to pravděpodobně způsobeno nějakým vzájemným nepochopením a chybnou interpretací. Volba bude neobvyklá – každý z partnerů může poznat, že ten druhý není jeho obvyklý typ –, a možná právě to je bude motivovat.

Sadista musí vědět, že má doslova navrch, kdežto masochista je sofistikovanější, je jakýmsi manipulátorem. Oba chtějí představení řídit, první silou, druhý přemlouváním. Jednou jsme měli v domě, kde jsem dříve bydlela, novoroční večírek, na nějž skupinka hostů přivedla svého přítele, vysokého, tmavého, zachmuřeného intelektuála s pohledem Heathcliffa z románu *Na větrné hůrce*, na který obvykle nereaguji, avšak tentokráte ano. Vypili jsme spoustu šampaňského a v klasickém stylu jsme spolu vypadli. Ovšem následný sexuální styk se